

Rostislav Iščenko: Český plán na podporu ruské jednoty

- CZ24 News | 17. června 2023

**ČESKO: Prezident České republiky Petr Pavel navrhl zpřísnit bezpečnostní opatření pro ruské občany, kteří vycestovali do Evropy, a zavést nad nimi přísný dohled. Pro upřesnění, aby nikdo neměl pochybnosti o tom, o kom a o čem přesně mluví, český hodnostář uvedl, že by mu těchto lidí mohlo být i líto, ale odkázal na zkušenosti USA z doby druhé světové války. Tehdy Američané poslali na dobu války do koncentračních táborů 125 000 etnických Japonců v USA, většinou amerických občanů.
(na obrázku je koncentrační tábor pro Japonce ve státu Arkansas)**

Český prezident pozná len málo z európskych dejín, vrátane dejín svojej krajiny, rovnako ako z dejín Haliča, kde sa zrodil nacistický režim, ktorý sa teraz Česká republika snaží zachrániť na Ukrajině. Dávno pred Američanmi, počas prvej svetovej vojny, boli zriadené podobné koncentračné tábory v Kanade pre emigrantov z Rakúsko-Uhorska (s ktorým Kanada ako britské dominium vstúpila do vojny). Väčšina z nich boli Haličania, ale boli medzi nimi aj ďalší Slovania, a to najmä Česi.

Aj keď na druhú stranu, pánmi Haličanov aj Čechov sú teraz Američania, takže otázku priority môžeme nechať bokom ako irelevantné. To, čo Američania urobili, nemôže byť z hľadiska ich európskych vazalov nikdy zlé a zaslúži si napodobnenie.

Ako iste chápete, teraz sú v Európe väčšinou tí Rusi – ak nepočítame tých, ktorí emigrovali a naturalizovali sa už dávno – ktorí odišli v posledných dvoch rokoch, pretože nesúhlasili s politikou orgánov moci všeobecne a s SVO zvlášť (teda – zahraniční agenti, „svedkovia Navalného“, „vystrašení vlastenci“ a utečenci pred mobilizáciou, všeobecne „dobrí Rusi“). Koho by teda ešte mohol Peter Pavol poľutovať?

Napriek tomu navrhuje, aby boli podrobení reštriktívnym opatreniam (na základe ním uvedeného príkladu až po koncentračné tábory) len preto, že sú Rusi. V skutočnosti to možno ani nie sú Rusi, ale občania iných národností v Rusku, ale pre „osvietenú Európu“ v tom nie je žiadny rozdiel. V mnohých európskych jazykoch znejú pojmy národnosť a občianstvo rovnako. Dokonca aj v ukrajinčine (Rosjanin je Rus svojou národnosťou aj občan Ruska zároveň), takže pre nich sme všetci Rusi.

Samozrejme, že na pozadí priznania poradcu ukrajinského prezidenta Podoljaka, že cieľom ukrajinskej ofenzívy je zabiť čo najviac ruských občanov (Rusov), sa rusofóbia Petra Pavla môže zdať trochu detinská a nezávažná. Veď čo to je koncentračný tábor v „civilizovanej Európe“ v porovnaní s genocídou bez ostychu?

Predsa aj norimberské ríšske rasové zákony Židmi spočiatku „len“ zbavovali občianskych práv, vylučovali ich z armády a štátnej služby, obmedzovali ich výber povolání a podporovali emigráciu. Ghetta a koncentračné tábory prišli neskôr a plynové komory boli plne legalizované a aktivované až na jar 1942 po konferencii vo Wannsee. A iste, aj uprostred všeobecnej genocídy zostali niektorí etnickí Židia slobodní a niektorí dokonca bojovali vo wehrmachte. Iba niekoľko stoviek či dokonca tisícok „šťastných prípadov“ však hrôzy holokaustu, ktorý si vyžiadal životy miliónov ľudí, nevymaže.

Pred masovým vyvražďovaním Židov zmenilo „civilizované Nemecko“ zodpovedajúcim spôsobom svoje zákony. Peter Pavel navrhuje, aby to isté platilo aj pre Rusov. Je to naozaj nepohodlné: Rusi sú

v Európe neustále vystavovaní mimosúdnnemu prenasledovaniu na základe geografických dôvodov (dokonca ani nie na základe národnosti alebo občianstva, ale na základe narodenia alebo predchádzajúceho pobytu v Rusku), avšak zodpovedajúci zákon neexistuje. Čo keby sa situácia otočila a prišli by potom hromadné žaloby požadujúce náhradu morálnej a materiálnej ujmy?

Európanom je predsa jedno, koho utláčajú. Rovnako ochotne vydávali Židov nacistom (pred rokom 1945) a následne nacistami Židom (po roku 1945). Ako čestné však boli oči tých niekoľko málo preživších dozorcov z koncentračných táborov (väčšinu z nich zabili sami väzni alebo oslobodzujúce vojská, ohromené priemyselným rozsahom genocídy), keď hľadeli na sudcov a tvrdili, že „len plnili rozkazy“.

Napriek tomu to väčšine z nich nepomohlo uniknúť oprátke alebo vysokému trestu odňatia slobody. Európska povojnová judikatúra rozlišovala medzi uposlúchnutím rozkazu (ktorý môže byť sám o sebe trestný, v takom prípade musí uposlúchnutý preukázať, že nemohol rozkaz odmietnuť, inak je sám zločincem) a dodržiavaním zákona. Zákony sa podľa európskej tradície musia dodržiavať (dura lex sed lex – zákon je tvrdý, ale je to zákon (latinsky)). Tí, ktorí vytvárajú trestné zákony, sú za ne zodpovední. Vykonávateľom možno vyčítať iba prílišnú horlivosť, nie však dodržiavanie zákona.

Takže tí, ktorí v rámci „germanizácie židovského kapitálu“ okrádali Židov, prepúšťali ich zo štátnych zamestnaní atď., väčšinou vyviazli bez trestu, pokiaľ sa nedopustili ďalších zločinov. Rokovali v rámci norimberských zákonov, za ktoré sa zodpovedali špičky ríše. Ale tí, ktorí vraždili a okrádali Židov v getách a koncentračných táboroch na základe tajných rozhodnutí konferencie vo Wannsee (učinенých výkonnou mocou, a nie podľa zákona), boli obvinení z plnenia zločinných príkazov a akcií, ktoré zákon nestanovil.

Petr Pavel, ktorý navrhuje uzákoniť druhoradosť Rusov v Európe, nehovorí o dohľade len tak náhodou, ale naliehavo pripomína skúsenosti z amerických koncentračných táborov. Prijatie zákona by malo zachrániť organizátorov ruskej genocídy pred občianskoprávnymi žalobami. Právnu zodpovednosť, ak by vôbec nastala, by niesli tí (obetní baránci), ktorí „prekrúcali zákon“, „prekračovali svoje právomoci“ a všeobecne rozhodli, že je výhodnejšie sledovať Rusov v koncentračných táboroch ako na voľnom teritóriu.

Treba povedať, že väčšina rádoby „dobrých Rusov“ si európsku realitu uvedomila ešte pred prejavom Petra Pavla. V čase jeho prejavu sa podľa poradcu ruského prezidenta Maxima Oreškina polovica Rusov, ktorí odišli po začatí SVO, už vrátila domov. Pritom na hraničných priechodoch z EÚ do Ruska stoja fronty nielen Rusov (ruských občanov), ale aj občanov Ukrajiny, z ktorých mnohí zistili, že ak nie ste nacist, alebo banderovec, ale len utečenec, ak neprisaháte na nenávisť k Rusku a hovoríte po rusky, potom ste pre Európanov Rusom aj s trojzubým pásom.

Všeobecne platí, že namiesto toho, aby Európa čo najviac protežovala ruskú emigráciu a získavala podporu tých, ktorí odišli, a spochybňovala tých, ktorí zostali, tlačí všetkých emigrantov, ktorí sa ešte úplne nezrútili, späť do Ruska a núti ich stať sa ruskými vlastencami.

Nie je nič spoľahlivejšie ako vlastná skúsenosť. Človek, ktorý sa ponáhľa do Európy „za spravodlivosťou“ a narazí na koncentračný tábor, pravdepodobne druhýkrát neuverí v „univerzálnu ľudskú hodnotu“. Je to trochu ako s generáciou, ktorá sa spálila na dôvere v Západ na konci osemdesiatych rokov – a potom prežila hrôzy rokov deväťdesiatych, na ktorých dnes do značnej miery stojí ruské vlastenectvo.

A tak, aj keď sú mnohí pobúrení návratom včerajších zradcov, treba povedať, že návrat Rusov do Ruska je oveľa pozitívnejší proces ako útek Rusov z Ruska. Tým skôr, že najrôznejších gaunerov z popovej scény (ktorí narobia veľa kriku, ale skutok utiek) je medzi navrátilcami málo, zato prevažujú

kvalifikovaní odborníci, ktorí nie sú pre našu zem vôbec zbytoční.

Ako vidíte, držíme sa Iljičových prikázaní: najprv sme sa rozdelili, aby sme si vyjasnili stanoviská, a teraz sa spájame s tými, ktorí sú pripravení sa spojiť.

Mimochodom, vojna s globálnym Západom ešte zďaleka neskončila. Takže každý návratilec nám prináša dvojaký úžitok – je to mínus jeden stúpenec “univerzálnych hodnôt” a plus jeden stúpenec tradičných hodnôt. To znamená, 2:0 v náš prospech.

Vďaka Petrovi Pavlovi a ďalším rusofóbom za vynútené zjednotenie ruského sveta.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: Ukrajina.ru

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/Nová Republika